

παρίσταται καὶ ἐνταῦθα ὡς συνήθως. Τρεῖς γυναικεῖαι μορφαὶ ἐρείδονται διὰ τῶν νότων ἐπὶ στρογγύλου κίονος, κρατοῦσαι δᾶδας ἐν τῇ αὐστηρᾷ, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἢ μὲν μία κάλπη, ἢ ἑτέρα κύπελλον, καὶ ἡ τρίτη φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους· ποδήρεις δὲ χιτῶνες μετὰ κανονικῶν καὶ κομψοτάτων πτυχῶν περιβάλλουσιν αὐτάς, ἐνῶ οἱ ὠραῖοι βόστρυχοι καταπίπτουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο, ὡς καὶ ἕτερα καλῆς τέχνης, παριστῶν ἴσως τὴν Περσεφόνην εὐρίσκεται σήμερον ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ τῆς Κοπενάγης (Uss. 37)· ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Heuzey (ὡς ἀν.) παρατηρηθεῖσα ἐν Λαρίσση στήλη, ἐνθα ἐν ἀναγλύφῳ παρίσταται δεῖπνον προσφερόμενον εἰς τοὺς μεγάλους θεοὺς, δὲν ἀνευρίσκεται πλέον· καὶ κάτωθεν μὲν τοῦ ἀναγλύφου ἀνεγινώσκето ἐπιγραφή «θεοῖς μεγάλοις Δανάα τθονειτία» ἴσως Ἰθωνειτία—κόρη τοῦ Ἰθωνός· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς συνθέσεως παρίστατο κλίνη ἀμφικέφαλος διὰ δύο συνδαιτυμόνας· ἔμπροσθεν δὲ αὐτῆς τετράπους τράπεζα, ἐφ' ἧς ἦσαν παρατεθειμένοι διάφοροι πλακοῦντες. Πρὸ τῆς τραπέζης ἐπὶ τετραγώνου βωμοῦ ἀνὴρ προσφέρει σπονδὴν, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ γυνὴ ὑψοῖ πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπικαλουμένη τρόπον τινα τοὺς θεοὺς συνδαιτυμόνας, δι' οὓς παρεσκευάσθη τὸ δεῖπνον. Καὶ τῶνόντι φαίνονται ἄνωθεν δύο ἱππεῖς, οἱ Διόσκουροι, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἡ Νίκη κρατοῦσα στέφανον, ὅπως προσενέγκη ἕκ μέρους τῶν θεῶν εἰς τοὺς προσφέροντας τὸ δεῖπνον.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Γ. Ρουφρίνη.—Μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια· καὶ τέλος ἰδὲ σελ. 526.

ΚΔ'

Τὸ τέλος*.

Ὅτι τὰ μῆνας ὅλους, ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1850 μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 1851 διήρκεσεν ἡ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῶν πολιτικῶν του φίλων δίκη, τρεῖς δὲ ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐλάλησεν ὁ εἰσαγγελεὺς, ὑποστηρίζων τὴν κατηγορίαν. Οἱ δικηγόροι τῆς ὑπερασπίσεως ἐπάλασαν ἠρωϊκῶς ὑπὲρ τῶν πελατῶν αὐτῶν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐκ τεσσαράκοντα δύο κατηγορουμένων, ὧν εἶχεν ἀποθάνει ὁ εἰς, ὀκτὼ μόνον ἠθωώθησαν, κατεδικάσθησαν δὲ τριάκοντα καὶ τρεῖς, ἐξ ὧν τρεῖς μὲν, ἐν οἷς καὶ ὁ Σεττεμβρίνης, εἰς θάνατον, δύο δὲ εἰς τὰ κάτεργα, τρεῖς ἄλλοι εἰς τριάκοντα πέντε ἐτῶν δεσμᾶ, εἷς, ὁ Νίκιος, εἰς τριάκοντα ἐτῶν δεσμᾶ,

* Πρακτέρομεν, συνοψίζοντες δι' ὀλίγων, τὰ δύο προτελευταῖα κεφάλαια τοῦ ἱστορήματος τούτου, ἀφηγούμενα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πολιτικῆς δίκης τοῦ Ροετῖο καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συγκατηγορουμένων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντωνίος. Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀγνώστοι δὲν θέλουσι δυσανακτήσεις, στερούμενοι τὰς λεπτομερείας ταύτας, ὧν ἡ παράλειψις κατ' οὐδὲν ζημιοῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς διηγήσεως. Σ. τ. Μ.

τρεῖς—ὁ Ποέριος, ὁ Πιρόντης καὶ ὁ Ῥωμαῖος εἰς εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν δεσμᾶ, καὶ δεκαοκτὼ εἰς δεσμᾶ ἔννεαε-τῆ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐν τῶν ὀνομάτων τῆς τελευταίας ταύτης κατηγορίας ἀπηγγέλλετο, κραυγὴ σπαρακτικὴ ἀντήχησεν ἀπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου θεωρείου τοῦ δικαστηρίου, καὶ θόρυβος μέγας ἐπηκολούθησε. Συγχρόνως δὲ εἷς τῶν καταδίκων, ὑψηλὸς καὶ ἐπιβάλλων τὸ ἀνάστημα, ἀνέστη ὠχρὸς ὡς φάσμα κ' ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸ θεορεῖον. Ἐψιθυρίσθη μετὰξὺ τοῦ πλήθους, ὅτι κυρία τις, καλύπτραν φέρουσα καὶ παρισταμένη καθ' ἑκάστην εἰς τὴν δίκην—ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι ἦτο ἀδελφὴ, ἄλλοι δὲ σύζυγος τοῦ ἐγεθέντος καταδίκου, καὶ ἄλλοι ἀγγλῆς τις κυρία, ἧς εἶχε σώσει οὗτος τὴν ζωὴν—ἐλιποθύμησε καὶ μετηνέχθη οἴκαδε ὑπὸ τῶν φίλων τῆς.

Μετὰ χρόνον ἱκανὸν ἀνευρίσκομεν ἐν τῇ νήσῳ Ἰσχίᾳ πάντα τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ ἱστορήματος ἡμῶν, πλὴν τοῦ Σιρ Ἰωάννου, ὃν ἡ ἀρθρεϊτὶς του κρατεῖ ἔτι κεκλεισμένον ἐν Δάβεν.

Ὁ ἰατρὸς Ἀντωνίος, ἔνδυμα φορῶν κοινοῦ καταδίκου, σῦρει τὰς βαρεῖας του ἀλύσεις ἐν τῷ πέραν ἐκεῖ πενήθῳ φρουρίῳ.

Ἡ λαϊδὴ Κλέβερτων διαμένει ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου ἐν τινι τῶν ὠραιότερων ἐπαύλεων τῆς νήσου, ζῆ δὲ λίαν μεμονωμένη, καὶ διὰ τὴν ἀσθενειάν της καὶ διότι δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κόσμον. Ὁ ἐξ ἀδελφός της, ὁ τῆς πρεσβείας ἀκόλουθος καὶ ἡ σύντροφός της, κυρία λίαν εὐαρέστων τρόπων, ὑποδέχεται τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν ἔπαυλιν ξένους, οἵτινες συρρέουσιν ἀπὸ τῶν παρακειμένων νήσων, ἵνα θαυμάσωσι τὴν ὠραίαν θαλαμηγὸν τῆς λαίδης Κλέβερτων.

Οἱ ἰατροὶ τῆς, ὡς λέγεται, συνεβούλευσαν αὐτῇ νὰ ζῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ πρὸς τοῦτο τῆ ἐστάλη ἐξ Ἀγγλίας ἡ πρότυπος, ἀληθῶς, θαλαμηγός, ἣν ἡ λαϊδὴ Κλέβερτων ὠνόμασε Καρτερίαν. Τὸ μικρὸν αὐτὸ σκάφος εἶνε γνωστότερον εἰς εἴκοσι μιλίαι ἀπόστασιν παντὸς πλοίου τῆς Αὐτοῦ Νεαπολιτικῆς Μεγαλειότητος· εἰσέρχεται κ' ἐξέρχεται ἐν πάσῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς εἰς πάντα κολπίσκον καὶ ὄρμον τῶν περικύρων, περιπλέει δὲ ἀδιακόπως πρὸ τοῦ αἰγιαλοῦ, οὐδέποτε ταράσσον τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ τελωνοφύλακος ἢ ἀκταωροῦ.

Ἡ Σπερῶντσα—εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἰπωμεν;—εἶνε πλησίον τῆς ἀγαπητῆς της κυρίας.

Ὁ Βαττίστας παρήτησε τὸ πανδοχεῖον καὶ τὰς ἐπωμίδας του, κ' ἐλθὼν ἐγένετο ἄλιεὺς ἐν Ἰσχίᾳ, ὅπου ζῆ ἐν πενιχρᾷ τινι συνοικίᾳ τῆς πόλεως, ἐγγὺς τοῦ λιμένος. Φέρει καθ' ἑκάστην σχεδὸν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς λαίδης Κλέβερτων ἀφθονον προμήθειαν ἰχθύων, ἣν παραλαμβάνει πάντοτε ἡ Σπερῶντσα, διότι μόνη αὐτὴ ἐννοεῖ τὴν διάλεκτόν του καὶ δύναται νὰ συνεννοηθῆ μετ' αὐτοῦ.

Κατὰ τ' ἄλλα προσφέρεται πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ξένον, οὕτω δὲ πράττουσι καὶ ἡ Χούτσινς καὶ ὁ ἄγγλος ὑπηρετής, οἱ μόνου τῆς οἰκίας, οἵτινες ἐγνώρισαν τὸν Βαττίστα πρὶν ἢ μεταβῆ εἰς τὴν Ἰσχίαν. Οἱ ἐν τῇ πόλει πελάται τοῦ Βαττίστα δὲν εἶνε πολλοί. Ἐκτὸς σπανίων τινων καὶ τυχαίων ἀγοραστῶν, μόνος τοῦ πελάτης εἶνε ὑψηλὸς τις μεσηλιζ ἀνὴρ, μέλανα φορῶν τριμμένον ἐπενδύτην, κάτοικος δὲ βεβαίως τοῦ φρουρίου, διότι φαίνε-ται τακτικῶς διαβαίνων τὴν γέφυραν, ἥτις συνδέει αὐτὸ πρὸς τὴν νῆσον, ὡσάκις ἔρχεται ἀνά πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν ν' ἀγοράσῃ ἰχθῦς παρὰ τοῦ Βαττίστα. Ὁ Βαττίστας περιποιεῖται μεγάλως τὸν μυστικὸν αὐτοῦ πελάτην τὸν ἀποκαλεῖ *μίλιτον* του *ιατροῦ*, ὡς τὸν ἐθάπτισ μόνος του, καὶ τῷ προσφέρει πάντοτε ἐν μικρὸν ποτήριον Δακρύου τοῦ Χριστοῦ¹. Δίδει εἰς αὐτὸν ὄσους ἰχθῦς ἔχει, καὶ προσέτι μικρά τινα μυστηριώδη δέματα, ἅτινα ὁ ἀγοραστής προσαρτᾷ ἐπιμελῶς εἰς τὸ σῶμά του, ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του. Τὰ δέματα ταῦτα περιέχουσι τολύπας ἐξ ἰσχυροῦ νήματος μετᾶξης, παρεσκευασμένας ὑπὸ τῆς λαίδης Κλέβερτων καὶ τῆς Σπεράντσα. Μιᾶς δὲ μόνης ὥρας ἐργασία θὰ ἤρκει, ἵνα ἑκατοντάδες ἐκ τῶν τολυπῶν ἐκείνων δεθῶσι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἀποτελέσωσι στερεώτατον σχοινίον δι' οὗ νὰ καταβῆ τις ἀπ' οἴουδ' ἂν ποτε ὕψους.

Εἶνε Μάιος μῆν. Ἡ νύξ εἶνε σκοτεινὴ, ὡς ἐπιθυμοῦσιν αὐτὴν οἱ ἐρασταὶ καὶ οἱ λαθρέμποροι, καὶ ἡ μελανὴ μορφή τοῦ φοβεροῦ φρουρίου μόλις διακρίνεται ἐν ἀπόπτῳ ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους συννεφοῦς οὐρανοῦ. Πλοίαριον μικρὸν, οὐτινος ἐπιβαίνουσιν ὁ Βαττίστας καὶ ὁ ἀκόλουθος, προχωρεῖ μετὰ περισκέψεως, διὰ κωπῶν ἀφῶνων, μέχου τῶν βάσεων τοῦ κολοσσαίου πύργου καὶ σταματᾷ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ βράχος βυθίζεται καθέτως εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς ἐνὸς δὲ μιλοῦ ἀπόστασι ἀπὸ τοῦ μικροῦ ὄρμου τῆς Ἰσχίας σαλεύει ἐπ' ἀγκύρας ἡ θαλαμηγὸς *Καρτερία*, κ' ἐν μικρῷ θαλαμίσκῳ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μένουσιν ἡ λαίδη Κλέβερτων καὶ ἡ Σπεράντσα, ἄφωνοι ὡς σκιάι. Ἡ ἀγωνία των εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε οὐδὲ λέξιν δύνανται νὰ προφέρωσιν. Ἡ Σπεράντσα, γονυπετὴς παρὰ τῇ κυρίᾳ τῆς, βρέχει τοὺς κροτάφους αὐτῆς. Ἡ ζῶη τῆς Λουκίας ἡρτηται ἐκ τῆς ἐλατάσεως τῆς ὥρας ἐκείνης.

Πάντα τὰ ὠρολόγια τῆς πόλεως σημαίνουσι μεσονύκτιον. Αἱ ἐν τῷ θαλαμηγῷ δύο γυναῖκες ἀτεινίζουσι πρὸς τὸ φρούριον, οἱ δὲ ἐν τῷ πλοιαρίῳ ἄνδρες βλέπουσιν ἀτεινῶς εἰς τὰ ὕψη. Οὐδεμίαν κίνησιν, οὐδεὶς ἤχος ἀκούεται. Παρέρχεται μία ἔτι ὥρα, καὶ ἡ αὐτὴ ἡσυχία ἐξακολουθεῖ. Τί σημαίνει ἄρα γε αὐτὴ ἡ βραδυτή; Μεσονύκτιον ἦτο ἡ συμπεφωνημένη ὥρα. Εἴκοσι λεπτά ἤρκουσιν εἰς

αὐτὸν ἵνα βρῖνισῇ τὰ δεσμά του καὶ τὰς σιδεράς βράβδους τοῦ παραθύρου, ὅθεν ἐμελλε ν' ἀποδράσῃ. Μὴ τυχὸν ἀνευκάλυφτη; ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐσημαίνετο τὸ γεγονός ἀπὸ τοῦ φρουρίου, διὰ θορύβου, φωνῶν, πυροβολισμῶν. Θὰ ἐφαινότο τοῦλάχιστον φῶτα, — ἐνῶ πάντα μένουσιν ἀτάραχα καὶ σκοτεινά. Ἡ μὴ τυχὸν ὁ κατὰδικος ἀπώλεσε τὸ θάρρος του κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν; Τριετὴς ἠθικαὶ καὶ φυσικαὶ βιάσανοι κατέβαλλον πολλὰς εὐγενεῖς καὶ ἀτρομήτους καρδίας, ὡς ἡ καρδία τοῦ Ἀντωνίου.

Ἐνῶ τοιαύτας εἰκασίας ἀντήλλασσον ταπεινῇ τῇ φωνῇ οἱ ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου καὶ τῆς θαλαμηγῶ εὐρισκόμενοι, ὁ μέγας τοῦ φρουρίου ὄγκος διεγράφετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθαρώτερον ἐπὶ τοῦ βαθμηδὸν λευκάζοντος οὐρανοῦ. Μετὰ δέκα λεπτά δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον ν' ἀπομακρυνθῆ τὸ πλοίαριον χωρὶς νὰ ἐγείρῃ ὑπονοίας. Ἐπομένως ὁ Βαττίστας καὶ ὁ ἀκόλουθος ἀνέλαθον τὰς κώπας των, καὶ καταλείποντες μετὰ πάσης προφυλάξεως τὴν κινδυνώδη θέσιν των, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν θαλαμηγόν. Μετὰ μίαν δὲ περιπού ὥραν ἡ λαίδη Κλέβερτων ἐπέστρεψε διὰ φορείου εἰς τὴν ἔπαυλίν τῆς, ἐνῶ ὁ Βαττίστας ἐβηματίζεν ἀνῆσυχος ἐν τῇ πενιχρᾷ του καλύβῃ, ἐγγὺς τοῦ λιμένος, προσδοκῶν ἀνυπομῶνος τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ ἀπὸ τοῦ φρουρίου μυστηριώδης πελάτης του ἤθελε φέρεῖ πρὸς αὐτὸν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τῆς προτεραιᾶς νυκτός.

Ὁ ἄνθρωπος ἤλθε τέλος, ἀλλ' ἡ εἰδήσις ἦν ἐκόμισε τοσοῦτον συνεκλόνησε τὸν Βαττίστα, ὥστε ὀλίγου δεῖν ἀνετρέπετο ὕπτιος, ὡς ἄνθρωπος μεθῶν. Ἐδραμεν εὐθὺς εἰς τὴν ἔπαυλιν, καὶ ἡ Σπεράντσα περίτρομος εἰσήγαγεν αὐτὸν παρὰ τῇ λαίδῃ Κλέβερτων.

— Δὲν θέλει νὰ φύγῃ, ἀνέκραξεν ὁ πτωχὸς νέος, ἀποσπῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, δὲν θέλει νὰ φύγῃ!

Καὶ ἦτο ἡ ἀλήθεια. Ὁ Ἀντώνιος ἠρήθη ν' ἀποδράσῃ.

— Αὐτὴ εἶνε καθαρὰ τρέλλα! ἀνεφώνησεν ὁ ἀκόλουθος.

Ἡ Λουκία καὶ ἡ Σπεράντσα ἀντήλλαξαν βλέμμα ἔμπλουν τοῦμου, ὁ δὲ Βαττίστας ἐπέδωκεν εἰς τὴν λαίδην Κλέβερτων μικρὸν τεμάχιον χαρτίου, περιέχον τὰς ἐξῆς σειράς, γεγραμμένας ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ:

«Εἶνε καὶ πέντε ἄλλοι μετ' ἐμοῦ, ὅλοι εὐγενεῖς καρδίαι, ὧν ἕκαστος ἀξίζει δέκα ὡς ἐμέ. » Δὲν δύναμαι νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω, καὶ δὲν δύνασθε νὰ τοὺς σώσετε ὅλους. Ἀφήσατέ με εἰς τὴν τύχην μου. Ἡ πρόνοια ὤρισε νὰ ὑποφέρω. Ἴσως » δὲ τὰ παθήματά μου καρποφορήσωσιν ὑπὲρ τῆς » πατρίδος μου. Δειθῆτε τῷ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῇ!»

«Ὁ Α. . . σας».

Ἡ Λουκία ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χει-

1. Laeryma Cristi, ὄνομαστὸς οἶνος τοῦ Βεσουβίου.

ρῶν της καὶ δάκρυα πύρινα ἔρρευσαν διὰ τῶν δακτύλων της.

— Θὰ τοὺς σώσωμεν ὅλους, ἀνέκραξεν αἴφνης, ἐξείρουσα τὴν κεφαλὴν ὡς ἐξ ἐνδομύχου ἐμπνεύσεως.

— Θὰ τοὺς σώσωμεν, . . . ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀκούσῃ! εἶπεν ὁ ἀκόλουθος καὶ ἡ Σπεράντσα.

Ὁ Βαττίστας οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ὕψωσε τὴν κεφαλὴν οἰνοει ἰδμύων.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ βαρῶνος Μιτράλιος ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Λουκίαν, ἣν εἶχε γνωρίσει κατὰ τὰς βασιλικὰς ἐσπερίδας. Ἦν ἄνθρωπος μεγάλης κοινωνικῆς σημασίας, καὶ ἡ λαϊκὴ Κλέβερτων δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τὸν δεχθῇ.

Ὁ διάλογος περιστράφη περὶ παντοῖα: τὴν Αὐλὴν, τὸν καιρὸν, τὴν ὥραιαν θέαν, καὶ τὴν κομψὴν θαλαμηγὸν τῆς Λαίδης Κλέβερτων, ἣν ὁ βαρῶνος εἶχε θαυμάσει μακρόθεν.

— Δὲν ἐπεθύμει ἄρᾳ γε ὁ βαρῶνος, εἶπεν ἡ Λουκία, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ πλοῖον;

Ἄλλ' ὁ βαρῶνος ἐλυπήθη πολὺ, ὅτι δὲν ἠδύνατο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς εὐμενοῦς προσκλήσεως τῆς λαίδης Κλέβερτων, διότι εἶχε μεταβῆ εἰς Ἰτχίαν κατ'ἐπίσημον ἀποστολὴν καὶ ὤφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ εὐθὺς εἰς Νεάπολιν.

— Δὲν ἤλθετε, ἐλπίζω, εἶπεν ἡ Λουκία βεβαιωμένως γελῶσα, διὰ νὰ κηρύξετε τὴν νῆσόν μας εἰς κατάστασιν πολιορκίας.

Ἡ ἐπίσημος ἀποστολὴ, εἶχε πῶς τρομάξει τὴν λαίδην Κλέβερτων.

— Σχεθὸν τὸ ἐπεθύμουν, ἀπάντησε γελῶν ὁ βαρῶνος, τοῦλάχιστον διὰ νὰ ἦμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μᾶς φύγετε ἔξωρα.

Εἶπε δὲ ταῦτα παραδόξως βλεφαρίζων, κ' ἐξηκολούθησε σοβαρώτερον:

— Ἡ σημερινὴ μου ἀποστολὴ—τὸ ἐμπιστευομαι εἰς τὴν ἐχεμύθειάν σας—ἀφορᾷ πολιτικούς τινες καταδίκους, τοὺς ὁποίους δὲν ὑποπτεύετε βέβαια ὅτι ἔχετε γείτονας, καὶ οἵτινες κρατοῦνται εἰς αὐτὸ τὸ φρούριον ἐκεῖ κάτω.

— Ἀλήθεια;

— Μάλιστα. Ἡ κυβερνήσις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἔμαθεν ὅτι σκευωραὶ ἐγένοντο ἐπὶ τῆς νήσου πρὸς φυγάδευσίν των. Μὴ τρομάξετε! δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν κοινωvίαν ὄντα τόσον ἐπικίνδυνα. Ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης, ὁ πρίγκιψ Λουδοβίκος, ὅστις, ὡς ναύαρχος τοῦ βασιλείου εἶνε ἐπιφορτισμένος τὴν διοίκησιν αὐτῆς τῆς νήσου, μ' ἔστειλε νὰ κάμω ἐξετάσεις. Τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται σπουδαῖον, ἀλλ' ὅπως δῆποτε τὸ φρονιμώτερον πάντων μ' ἐφάνη, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτὸ τῶν καταδίκων, νὰ διατάξω τὴν μεταφορὰν των.

— Καὶ ποῦ θὰ τοὺς στείλετε; ἠρώτησεν ἡ λαίδην Κλέβερτων, ἀδιαφορίαν ὑποκρινομένη.

— Ἀ! αὐτὸ εἶνε μυστικόν, μιλαίδη! ἀπάντησε μειδιῶν ὁ βαρῶνος καὶ ἀπῆλθε.

Ὅτε ἡ Σπεράντσα μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπανεῆλθε παρὰ τῆς κυρίας της εὗρεν αὐτὴν λιπόθυμον. Τοῦτο δυστυχῶς συνέβηκε συχναῖς ἀπὸ πολλῶν ἡδῃ μνηῶν.

— Ἄχ, αὐτὸς ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος! τῆ εἶπεν ἡ Λουκία ταπεινῆ τῆ φωνῇ. Θὰ σοῦ εἰπῶ μετ' ὀλίγον. . . τώρα δὲν ἠμπορῶ. . . Ἐχω διαθέσιν νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ Σπεράντσα κατέκλινε τὴν Λουκίαν, ἵνα κοιμηθῇ. Ἀνεπαύθη δ' ἀληθῶς ἡσυχώτατα. Ἐνίοτε λέξεις διακεκομμένα, ἐξ ὄνειρου προδήλως προερχόμενα, διέφρυγον τὰ χεῖλη της. Ἐζήτησε τὴν κυανὴν της ἐσθῆτα, διότι ἤρχετό τις ἀπὸ μακροῦ προσδοκώμενος. Ἐπὶ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐδοκίμασε νὰ ψάλλῃ ᾄσμα τι, ὅπερ ἐξηκολούθησεν ὑποτονουρόζουσα ἡ Σπεράντσα.

Ἦτο τὸ πρῶτον σικελικὸν ᾄσμα, ὅπερ ὁ Ἀντωνίος εἶχε διδάξει τὴν Λουκίαν. Μετὰ τοῦτο βαθεῖα ἐπῆλθε σιγὴ ἐπὶ ὥρας πολλάς.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν, ἡ δὲ Σπεράντσα, ἥτις μόλις ἀνέπνεεν, ἵνα μὴ ταράξῃ τὴν κοιμωμένην κυρίαν της, ἤρχεισε νὰ τρομάξῃ, ἀγνοοῦσα διατὶ, ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτὴν ἡρεμίας. Μὴ ἀντέχουσα μακρότερον, ἐπλησίασε εἰς τὴν κυρίαν της κ' ἔκρυψε ἐπὶ τῆς μορφῆς της, κατεπλάγη δὲ ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως τῶν χαρακτηριστῶν τῆς Λουκίας. Ἐκάλεσεν αὐτὴν ὀνομαστί, . . . ἀλλ' οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν. Ἐδραξέε μίαν τῶν χειρῶν της. . . ἦτο ψυχρά. Ἡ Λουκία δὲν ὑπέφερε πλέον.

Ἐφαίνετο ὡς παιδίον κοιμώμενον. Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου εἶχεν ἐξαλείψει τὰς προώρους ρυτίδας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματός της. Τὰ χεῖλη της ἦσαν ἡμίανοικτα κ' ἐφαίνοντο μειδιῶντα. Ἡ κεφαλὴ της ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὸ φρούριον, καὶ τὸ ἔσχατον αὐτῆς βλέμμα εἶχε στραφῆ πρὸς τὸν Ἀντωνίον.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸ ἀπαίσιον μῆνυμα. Ἀπέθανε μετὰ βραχυχρόνιον μαρτυρῶν.

Ὁ νεκρὸς ἀκόλουθος ἐζήτησε κ' ἐπέτυχε μετάθεσιν, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ζήτησῃ ἐν Νεάπολει.

Ὁ μυστηριώδης πελάτης τοῦ Βαττίστα δὲν ἀνεφάνη πλέον, οὐδὲ ἠκούσθη τι περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Βαττίστας καὶ ἡ Σπεράντσα ἐπέστρεψαν εἰς τὸν τόπον των, καὶ ἠγόρασαν ἐγγὺς τῆς Νικαίας ὠραῖον ἐξοχικὸν οἰκίσκον ὅπου ζῶσιν ἔτι σήμερον εὐποροῦντες· διότι ἡ λαίδην Κλέβερτων, αἰσθανομένη τὸ προσεχές της τέλος, εἶχε κληροδοτήσῃ ἱκανὴν χρηματικὴν ποσότητα εἰς τὴν Σπεράντσαν. Ἀλλ' ἡ ἀπώλεια τῆς εὐεργετιδῆς της καὶ ἡ ὀλεθρὰ τύχη τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου περιέβαλλον διὰ πενθήμιου νεφελῆς τὴν ὑπαρξίν των. Ἡ Σπεράντσα ἐγήρασεν ἡδῆ καὶ ἡ κόμη της εἶνε ψαβρᾶ.

Ὁ λοχαγὸς Ὄβραϊ Δάβεν συνῆψε πλούσιον γάμον καὶ δὲν ἐπέστρεψε πλέον εἰς τὰς Ἰνδίας. Εἶνε

ἤδη ἀπό τινων ἐτῶν μέλος τοῦ κοινοβουλίου, ἀλλ' ὀμιλεῖ σπανίως, καὶ μόνον ὁσάκις πρόκειται περὶ θρησκείας καὶ φιλανθρωπίας, — ἀντικειμένων εἰς ἃ ἔχει εἰδικότητα.

Ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος ὑποφέρει πάντοτε, εὐχεται καὶ ἐλπίζει ὑπὲρ τῆς χώρας του.

ΑΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΙ ΕΝ ΜΑΔΡΙΤΗΙ

Ἡ ἔναρξις τῶν ταυρομαχιῶν ἐν Μαδρίτῃ εἶνε γεγονός πολλῶ σπουδαιότερον ἢ ἀλλαγὴ ὑπουργείου. Πρὸ μηνὸς ἤδη ἡ εἰδησις διαδίδεται καθ' ἑλλην τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ Κἀδιξ μέχρι Βαρκελώνης, καὶ ἀπὸ Βιθόλα μέχρις Ἀλμερίας. Εἰς τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων, καθὼς καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν οὐδεὶς ἄλλος γίνεται λόγος εἰμὴ περὶ ταύρων καὶ ταυρομάχων. Μεταξὺ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς πρωτεύουσας συνιστῶνται ἕκτακτοι ἀμαξοστοιχίαι. Ὁ μὴ ἔχων ἄφθονα χρήματα κάμνει οἰκονομίας, ὅπως κατὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν προμηθευθῆ καλὴν τινα θέσιν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ. Οἱ μὲν γονεῖς ὑπόσχονται εἰς τὰ ἐπιμελῆ τέκνα τῶν, οἱ ἔρασταί εἰς τὰς ὠραίας φίλας τῶν νὰ τὰς ὀδηγήσωσιν ἐκεῖ. Αἱ ἐφημερίδες προλέγουσι πλήρη τὴν ἐπιτυχίαν οἱ ἀγωνισθησόμενοι ταυρομάχοι, οὓς βλέπη τις ἐν Μαδρίτῃ, δακτυλοδεικτοῦνται, φῆμι δὲ διατρέχουσιν ὅτι οἱ ταῦροι ἐφθασαν ἤδη, καὶ ὅτι πολλοὶ εἶδον αὐτούς. Πάντες θέλουσι νὰ πορευθῶσιν ἵνα τοὺς ἴδωσιν. Οἱ ταῦροι οὗτοι εἶνε θαυμάσιοι καὶ ρωμαλέοι. Τὸ γαρρσίον τῶν εἰσιτηρίων ἀναπετάνουν τὰς θύρας του. Οἱ φιλοθέμονες συρρέουσιν ἀθρόοι, οἱ τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν ὑπνρέται, οἱ μεστῆται, οἱ ἐντεταλμένοι φίλοι καὶ ἄλλοι πολλοὶ, νὰ προμηθευθῶσι θέσεις. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ Διεύθυνσις εἰσέπραξε πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα, τὴν δευτέραν τριάκοντα, καὶ ἐν μιᾷ ἐβδομαδίᾳ ἑκατὸν χιλιάδες φράγκα. Ἦλθεν ὁ Frascuelo, ὁ περίφημος ταυρομάχος (matador), ἦλθεν ὁ Cuco, ἦλθεν ὁ Calderon, ἦλθον ὄλοι! Ἀκόμη τρεῖς ἡμέραι ὑπολείπονται. Χιλιάδες ἀνθρώπων περὶ οὐδενὸς ἄλλου λαλοῦσιν. Ὑπάρχουσι κυρίαι δνερευόμεναι ἀποκλειστικῶς τὸ ἵπποδρόμιον, ὑπουργοὶ μὴ ἔχοντες πλέον τὸν νοῦν τῶν εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ἀρχαῖοι θαμῶνες τῶν ἵπποδρομιῶν ὑπὸ πυρετώδους ἀνυπομονησίας κατεχόμενοι, ἐργάται πτωχοὶ μὴ καπνίζοντες πλέον τὸ προσφιλὲς σιγάρον τῶν ὅπως ἐξοικονομήσωσι χρήματα τινα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θεάματος. Τέλος φθάνει ἡ παραμονὴ. Τὸ Σάββατον τὸ πρῶτ, πρὸ τῆς αὐγῆς, ἀρχεται ἡ πόλις τῶν εἰσιτηρίων ἐν τινι ἰσογείῳ αἰθούσῃ κατὰ τὴν ὁδὸν Alcalá. Πλήθος ἄπειρον συνωθεῖται ἐξῴ τῶν θυρῶν, πρὶν ἢ αὐταὶ ἀνοιχθῶσιν. Πολλοὶ κραυγάζουσι, συγχρούμενοι καὶ ἀπωθούμενοι. Εἴκοσιν ἀστυνομικοὶ κλητῆρες πτύουσιν αἶμα ἵνα δυνηθῶσι νὰ ἐπιβάλωσιν ὀλίγην ἡσυχίαν. Μέχρι τῆς νυκτὸς ἡ κίνησις εἶνε ἀπερίγραπτος. Ἡ πολυπύθητος ἡμέρα ἀνατέλλει. Τὸ

ὄγκμα ἄρχεται εἰς τὰς τρεῖς. Ἀπὸ μεσημβρίας τὸ πλήθος χύνεται ὡς θάλασσα πρὸς τὸ ἵπποδρόμιον, ὅπερ κείται κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ προαστείου Σαλαμάγκας ἐκείθεν τοῦ Πράδου, ἐξῴ τῆς πύλης τῆς Alcalá. Ἀπασαί αἱ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ὁδοὶ πληροῦνται ὑπὸ ἀπειροῦ πλήθους λαοῦ, πέριξ δὲ τοῦ κτιρίου παρατηρεῖται πυκνοτάτη μυρμηκία ἀνθρώπων. Ἐξ ἑνὸς μὲν φαίνονται τάγματα στρατιωτῶν ἠγουμενῶν τῶν μουσικῶν αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑδατοπῶλαι καὶ πορτοκαλλοπῶλαι πληροῦσι τὸν ἀέρα μὲ τὰς φωνὰς τῶν. Οἱ τῶν εἰσιτηρίων μεταπράται τρέχουσι τῆδε κακέϊτε ὑπὸ μυρίων προσκαλούμενοι φωνῶν. Οὐαὶ τῷ μὴ ἐφοδιασθέντι εἰσέτι μὲ εἰσιτήριον! Ὅθ τὸ πληρῶση διπλασίως, τριπλασίως, τετραπλασίως, ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἐπληρώθη εἰσιτήριον μέχρι πεντήκοντα, ὀγδοήκοντα φράγκων! Ἦδη οὐδὲν ὑπολείπεται πλέον ἢ νὰ ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς, λέγεται δὲ ὅτι ὅθ ἔλθῃ καὶ ἡ βασίλισσα. Αἱ ἄμαξαι τῶν διασημοτέρων ἀρχίζου νὰ φθάνωσιν. Ὁ δούξ Fernán Numez, ὁ δούξ τοῦ Abrantès, ὁ μαρκήσιος τοῦ Vega de Armijo, πλήθος ἐκ τῶν μεγιστάνων τῆς Ἰσπανίας, αἱ ἀριστοκρατικαὶ δέσποιναί, οἱ ὑπουργοί, οἱ στρατηγοί, οἱ πρέσβεις, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ὠραίων, πλούσιον, καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει. Διὰ πολλῶν θυρῶν εἰσέρχονται εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσέλθῃ τις ἐν αὐτῷ ἐκκωφαίνεται.

Μετὰ τῶν ἄλλων εἰσῆλθον καὶ ἐγώ. Τὸ ἵπποδρόμιον ἔχει ἕκτασιν ἀπέραντον. Παρατηρούμενον ἐξῴθεν οὐδὲν τὸ ἀξιοσημείωτον παρουσιάζει. Εἶνε κτίριον στρογγύλον, χαμηλόν, ἀνευ θυρίδων, ἔχον κίτρινον χρωματισμὸν, ἀλλ' εἰσεργόμενός τις ἐν αὐτῷ ὑπὸ μεγίστης καταλαμβάνεται ἐκπλήξεως. Εἶνε ἵπποδρόμιον δι' ἑνα λαὸν ὀλόκληρον. Δύναται νὰ περιλάβῃ δέκα χιλιάδας θεατῶν καὶ μίαν ἑλῆ ἱππικῆν νὰ κινήται ἐν αὐτῷ ἀνέτως. Τὸ στάδιον εἶνε κυκλωτέρησ καὶ εὐρυχωρότατον, δέκα δὲ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἵπποδρομιῶν δύναται νὰ περιληφθῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ. Περιστοιχεῖται ὑπὸ ζυλίνου διαφράγματος, οὐτινος τὸ ὕψος φθάνει σχεδὸν μέχρι τοῦ λαίμου, ἔσθθεν δὲ ἔχει μικρὰν βαθμίδα ὀλίγον ὑψομένην ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ἧς οἱ ταυρομάχοι στηρίζουσι τὸν πόδα ὅπως πηδήσωσιν ὑπεράνω τοῦ διαφράγματος, ὅταν διώκωνται ὑπὸ τοῦ ταύρου. Ὁπισθεν τοῦ διαφράγματος τούτου ὑπάρχει ἕτερον ὑψηλότερον, καθόσον ὁ ταῦρος ὑπερπηδᾷ πολλάκις τὸ πρῶτον. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο καὶ κύκλω τοῦ σταδίου ὑπάρχει κενόν τι διάστημα, ἔχον πλάτος ὀλίγον περισσότερον τοῦ μέτρου, ἐνθα περιφέρονται οἱ ταυρομάχοι πρὸ τῆς πάλης καὶ ἴστανται κατ' αὐτήν, οἱ τοῦ ἵπποδρομίου ὑπνρέται καὶ οἱ ζυλουργοί, ὄντες ἔτοιμοι πρὸς ἐπιδιώρθωσιν πάσης ζημίας ἢν ἦθελεν ἐπιφέρει ὁ ταῦρος, οἱ φύλακες, οἱ πωληταὶ πορτοκαλλίων, οἱ ἀπολαύοντες τῆς εὐνοίας τοῦ διευθυντοῦ, οἱ πλούσιοι, οἱ ἐπιτρέ-